

Arrest

nr. 208 977 van 6 september 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. MALANDA
Adolphe Lacomblélaan 59-61/5
1030 SCHAARBEEK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mongoolse nationaliteit te zijn, op 27 augustus 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 augustus 2018.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 september 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. MALANDA en van attaché M. SOMMEN die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen beschikt u over de Mongoolse nationaliteit en bent u afkomstig uit Tsetserleg gelegen in de provincie Arkhangai. U bent een Khalkha van origine en bent boeddhist. U bent ongehuwd en hebt geen kinderen. Sinds een vijftal jaar hebt u evenwel een relatie met uw vroegere kennis C. O. (...) van Mongoolse nationaliteit. Zij arriveerde een tiental jaar geleden als minderjarige samen met haar moeder in België. Uw vriendin kent een legaal verblijf in België en woont heden te Antwerpen. Via een Mongoolse klasgenoot kwam u online opnieuw in contact met O. (...). U bent zelf enig kind. Uw vader werkte bij de overheidsbank Turinbank en uw moeder werkte in een apotheek. Uw moeder overleed een

natuurlijke dood in juni 2017 en vervolgens overleed ook uw vader een natuurlijke dood in augustus 2017. Na uw school in Mongolië, studeerde u economie aan de universiteit van Baikal van 2008 tot 2014. Nadat u uit Rusland terugkeerde, startte u met uw vriend K. (...) een zaak in de aankoop en verkoop van slachtvee. U woonde toen in Erdenemandal te Arkhangai. Toen de prijzen voor het vlees kelderden, stopte u met uw zaak in 2016. U verhuisde naar de stad Ulaanbatar, waar u bij uw tante B. (...) inwoonde. In oktober 2016 ging u aan de slag als boekhouder bij de Mongoolse openbare instelling voor sociale zekerheid "Eruulmend Niigmindaatgal" in de gemeente Sukhbaatar. Tegelijk was u sinds 2014 lid van de vereniging Ovchoochiddiin Esreg. Deze vereniging strijdt tegen financiële fraude en zwart geld op buitenlandse rekeningen. In juni 2017 maakte u een toeristische uitstap georganiseerd door uw werkgever aan het Baikal meer gedurende drie dagen. Op 17 juli 2017 ontdekte u via het computersysteem dat uw overste gesjoemeld had met de boekhouding. Hij schreef een som geld afkomstig uit successierechten over naar een private rekening, dewelke verbonden was aan de verkiezingscampagne van de presidentskandidaat Enkhbold. U besloot toen Mongolië te verlaten. Uw baas had u namelijk verteld dat u uw mond moest houden. U vreesde valselijk beticht te worden van fraude en zo een gevangenisstraf te krijgen. Op 4 september 2017 stapte u met bewijzen van het gesjoemel naar de lokale politie. De politie beloofde dit over te maken aan een hogere instantie en u op de hoogte te houden. Enkele dagen nadien werd u opgeroepen door de politie om een verklaring af te leggen. Hierbij werd u door de politieagenten zelf beschuldigd van gesjoemel en dat u de schuld wilde geven aan uw baas. De politie bedreigde u met een levenslange gevangenisstraf. U werd enkele dagen opgesloten in een cel waar u mishandeld werd. Hierna werd u zonder voorwaarden vrijgelaten. U ging dezelfde dag van uw vrijlating naar Arkhangai waar u uw vertrek voorbereidde. U kreeg hierna dreigtelefoons van onbekenden. De politie en onbekenden zochten u ook bij uw tante thuis. Uw laatste werkdag aldaar was op 30 september 2017. Vanaf 1 oktober 2017 nam u verlof.

Op ongeveer 10 oktober 2017 werd u opgebeld door uw personeelsdienst met het bericht dat u ontslagen werd. Op 16 of 17 oktober 2017 ging u naar het werk om een werkgeversattest te bekomen voor uw visumaanvraag en om uw ontslagbrief op te vragen. Omdat de verantwoordelijke toen met verlof was, ontving u deze laatste brief niet. U verliet Mongolië op ongeveer 23 oktober 2017. U reisde in het bezit van uw eigen officiële paspoort van Ulaanbatar via een transit in Moskou naar Berlijn. U reisde per wagen naar België en arriveerde hier op 20 of 22 oktober 2017. Bij aankomst in België verbrandde u uw Mongoolse paspoort. U diende hier een verzoek om internationale bescherming in op 2 juli 2018. Uw nicht G. (...) woont in Zweden. Zij plande een verzoek om internationale bescherming daar in te dienen, maar u bent niet op de hoogte of uw nicht dit ondertussen effectief deed.

Ter staving van uw verzoek legt u geen documenten neer tijdens uw persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). Na het persoonlijk onderhoud op 9 augustus 2018 maakt u via uw advocaat de kopieën van de volgende documenten over aan het CGVS: een Mongools document van uw werkgever zonder vertaling, uw diploma zonder vertaling, enkele foto's waarop u bent afgebeeld en een proces-verbaal ingediend door uw vriendin C. O. (...) bij de Antwerpse politie.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken, dit om onderstaande redenen.

Het feit dat u het grondgebied van het Rijk onrechtmatig bent binnengekomen of uw verblijf op onrechtmatige wijze hebt verlengd, en u zich, gezien de omstandigheden van uw binnenkomst, zonder gegronde reden niet zo vlug mogelijk bij de autoriteiten hebt aangemeld of geen verzoek om internationale bescherming hebt ingediend, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek. Immers geeft u toe in België te zijn gearriveerd op 20 of 22 oktober 2017 (CGVS, p. 12). Uw verzoek om internationale bescherming diende u pas echter in op 2 juli 2018, notabene nadat u wegens uw illegaal verblijf op het grondgebied door de politie werd opgepakt en opgesloten in een gesloten centrum voor illegalen. Uit het gedrag dat u hier stelt, kan dan ook bezwaarlijk worden afgeleid dat u Mongolië verlaten hebt uit een gegronde vrees voor vervolging en u naar België reisde op zoek naar bescherming. Uw verklaring dat u geen verstand had van de asielpprocedure en uw vriendin met wie u hier samenwoonde evenmin, houdt geen steek. Het is niet redelijk te beweren dat uw vriendin die samen met haar moeder al ongeveer tien jaar in België woont,

een advocaat raadpleegde om hier verblijfsrecht te bemachtigen en plant de Belgische nationaliteit aan te vragen, niets zou weten over de asielpcedure (CGVS, pp. 6 en 7). Indien er al geloof zou kunnen gehecht worden dat u, die beweert een master diploma in de economie te hebben behaald, meerdere buitenlandse reizen maakte en een eigen handelszaak oprichtte, niets wist over asiel; kan desalniettemin verwacht worden dat u minstens via uw vriendin hier over de mogelijkheid tot asiel te weten kwam. Bovendien vertelt u zelf dat u bij uw aankomst hier advies van landgenoten inwon, die u wel hebben ingelicht over asiel. Op hun advies wilde u zes maanden wachten voor zich te wenden tot de autoriteiten hier, uit vrees dat u op basis van een controle van uw vingerafdrukken naar Duitsland zou worden gestuurd waar u in reisde alvorens naar België te komen. Opnieuw is een dergelijk gedrag niet in overeenstemming voor iemand die beweert een gegronde vrees voor vervolging te koesteren. Indien u werkelijk op zoek bent naar bescherming, zou u zo snel mogelijk stappen daartoe ondernemen. Wat er ook van zij, u hebt evenmin zes maanden na uw aankomst hier op 20 of 22 oktober evenmin een verzoek ingediend zoals u tracht aan te voeren. Het is pas ongeveer acht maanden na uw aankomst hier, a fortiori wanneer u door de autoriteiten zelf wordt gewezen op uw illegale status hier, dat u dan toch besluit een verzoek tot bescherming in te dienen.

Het feit dat u waarschijnlijk, te kwader trouw, een identiteits- of reisdocument dat uw identiteit of nationaliteit had kunnen bewijzen, met name uw eigen officiële Mongoolse paspoort, hebt vernietigd of u ervan hebt ontdaan, rechtvaardigde eveneens dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek. U verklaart hierover dat u uw paspoort in Antwerpen verbrandde om te verhinderen te worden teruggestuurd naar Mongolië (CGVS, pp. 12 en 13). Bovenstaande vaststellingen wijzen erop dat u zich meester maakte over allerlei technieken om onder de radar van de Belgische asiendiensten te verdwijnen en u aldus doelbewust dezelfde autoriteiten trachtte te misleiden. Voorts toont het gegeven dat u met uw eigen officiële paspoort Mongolië hebt verlaten via de luchthaven van Ulaanbaatar, zonder moeilijkheden te hebben gekend bij uw uitreis, nogmaals aan dat u geen vervolging hoefde te koesteren in uw land van herkomst.

Diverse tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden in uw asielaanvraag verhinderen verder dat er nog enig geloof aan uw verklaringen kan worden gehecht.

Hoewel u verklaart naar aanleiding van uw job moeilijkheden te hebben gekregen met uw werkgever en de politie, kan u dat op geen enkele wijze staven. Tijdens uw persoonlijk onderhoud legt u geen stukken neer waaruit uw tewerkstelling voor de Mongoolse openbare instelling voor sociale zekerheid kan blijken. Pas na dit onderhoud, op 9 augustus 2018, maakt u via uw advocaat een kopie van enkele foto's waarop u in een uniform bent afgebeeld en een kopie van een onvertaald Mongools document waaruit uw tewerkstelling zou moeten blijken over aan het CGVS. U biedt geen verklaring waarom u deze documenten niet eerder had kunnen neerleggen. Deze documenten vormen geen ontegensprekelijk bewijs van uw beweerde tewerkstelling die u probeert te schetsen als boekhouder voor de Mongoolse sociale zekerheid. Zo kan een voorstelling op een foto eenvoudig in scène worden gebracht. Noch staven de door u neergelegde documenten aangaande uw job in Mongolië de problemen die u zou hebben gekend. U beweert dat u als boekhouder in juli 2017 stuitte op het financiële gesjoemel van uw werkgever, hiervan bewijzen verzamelde en naar de politie stapte; maar legt deze documenten met betrekking tot het beweerde financiële gesjoemel van uw baas noch een kopie van uw verzamelde bewijzen neer zodat u het CGVS geenszins in staat stelt dit na te gaan. Gevraagd naar welke concrete bewijzen u dan had, haalt u aanvankelijk aan dat de chauffeur u had verteld dat uw baas geld gaf aan mensen uit de gemeente Sukhbaatar om op Enkhbold te gaan stemmen (CGVS, p.16). Een dergelijke uitspraak is weinig objectief en de bewijswaarde hiervan is erg relatief. Gevraagd of u misschien andere bewijzen had, geeft u een tweede weinig overtuigend element aan en stelt u dat u een bewijs in het archief vond dat uw baas gegevens van bewoners had gekopieerd. Ook hier lijkt geen bewijs van fraude of corruptie gepleegd door uw overste in functie van de verkiezingscampagne van Enkhbold. Pas wanneer het CGVS u confronteert met uw weinig substantiële verklaringen, stelt u dat u in het computersysteem een overschrijving ontdekte naar een private rekeningnummer verbonden aan de verkiezingscampagne van Enkhbold. Gevraagd hoe u dit allemaal zo zeker wist, beweert u dat u onderzoek deed via een vriend van de vereniging waarvan u lid was. Maar bewijzen kan u dit niet. U gaf een kopie aan de politie, maar bewaarde zelf geen kopie. Hoe uw onderzoek verliep, verklaarde u evenmin. U blijft ook het antwoord schuldig wat het private rekeningnummer verbonden aan Enkhbold is. Uw eigen stemgedrag bij de presidentsverkiezingen in 2017, strookt evenmin met uw ingeroepen vluchtmotieven en voorgehouden profiel (CGVS, p. 16). Zo beweert u wel te hebben gestemd tijdens de eerste rond op 26 juni, maar niet meer tijdens de tweede ronde. U had namelijk geen tijd, want u moest naar een feest met klasgenoten. Dat een feest met klasgenoten voor iemand met uw voorgehouden profiel belangrijker zou zijn dan uw deelname aan de presidentsverkiezingen waarover reeds verschillende berichten in de nationale pers waren verschenen genre corruptie, houdt geen steek. Bovendien beweert u verkeerdelijk dat de tweede rond van de presidentsverkiezingen plaatsvond op 8

juli 2017, terwijl dit in werkelijkheid volgens informatie op het CGVS 7 juli 2017 was. Een kopie van deze informatie werd toegevoegd aan het administratieve dossier.

Gezien uw beweerde lidmaatschap van een Mongoolse vereniging die net corruptie aan de kaak wilt stellen, is ook uw handelswijze eerder als amateuristisch en weinig doordacht te noemen. Dat u zichzelf en uw resultaten van uw onderzoek naar het gesjoemel van uw baas niet veilig stelde alvorens naar de politie te zijn gestapt door bijvoorbeeld kopieën te nemen van uw verzamelde bewijzen, door uw bewijzen veilig te stellen bij vertrouwelingen als bijvoorbeeld andere leden van de vereniging tegen corruptie en fraude waarvan u lid zou zijn, door sociale media en/of andere media in te lichten, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. U beweert weliswaar contact te hebben opgenomen met een journalist, maar uw verklaringen over uw contact zijn oppervlakkig. U vertelt hierover kort dat u sprak met een journalist in een restaurant, maar deze wimpelde uw vraag af omdat u onvoldoende bewijzen had (CGVS, p. 17). U noemt deze journalist als M. (...), maar noemt de krant(en) waarvoor deze journalist zou werken niet op. U beweert dat de journalist op freelance basis werkt. U kan niet aantonen dat u daadwerkelijk trachtte de hulp van deze journalist in te roepen en uw verklaring blijft een boude bewering. U geeft geen blijk andere inspanningen te hebben geleverd op de media in te lichten over uw baas en zijn betrokkenheid bij de verkiezingscampagne van Enkhbold.

Dat u op 16 of 17 oktober nog naar uw werkgever stapte om enerzijds een document in orde te brengen in functie van uw visumaanvraag bij de Duitse ambassade en tegelijk te vragen naar uw ontslagbrief, doet verdere bedenkingen rijzen (CGVS, pp. 10 en 11). U beweert immers dat u het gesjoemel van uw baas op maandag 4 september had aangegeven bij de politie en de daaropvolgende vrijdag (komt overeen met 8 september) gedurende enkele dagen werd gedetineerd door de politie. Dat u in deze context nog de hulp inriep van uw werkgever om uw administratie in orde te brengen voor uw buitenlandse reis om onder meer bescherming te zoeken tegen uw werkgever en uw werkgever daar zonder verdere moeilijkheden in tegemoet kwam, is vrij contradictorisch en te gek voor woorden te noemen. Het gegeven dat u nooit uw ontslagbrief in handen kreeg, is al evenzeer bevreemdend te noemen. Uw werkgever belde u op ongeveer 10 oktober zelf op met het nieuws dat u ontslagen was, u niet meer hoefde te komen en er een ontslagbrief werd opgesteld. Gevraagd naar de reden waarom u niet beschikt over deze brief, beweert u dat de verantwoordelijke met verlof was toen u om de brief op het werk was gaan vragen. Dat deze brief u niet met de post had bereikt, of bereikte nadien, noch dat een vervanger van de verantwoordelijke u de brief of een kopie daarvan overhandigde, is niet logisch en vormt nog maar eens een indicatie dat uw relaas verzonnen is. U geeft eveneens toe dat u de inhoud van deze ontslagbrief niet kent en de brief nooit hebt gelezen. Het is dan ook maar de vraag, aangenomen dat u effectief voor deze instelling hebt gewerkt, of u wel ontslagen werd volgens de omstandigheden zoals u beweert en of de reden tot uw ontslag wel de reden is die u zelf voorhoudt. Dat u voorts niet op andere wijze en noch na uw vertrek uit Mongolië zich de moeite getroostte om uw eigen ontslagbrief te bemachtigen, omdat u dacht dat de brief niet zo belangrijk was en u het daarom zo liet, geeft blijk van een duidelijke desinteresse in uw persoonlijke situatie wat moeilijk te rijmen valt met uw ingeroepen vrees voor vervolging (p. 10). Temeer op het adres waar u woonde in Ulaanbaatar, ook uw tante B. (...) woonde en u nog enkele dagen voor uw persoonlijk onderhoud contact had met uw nicht, de dochter van B. (...). U maakte niet aannemelijk waarom u niet via deze tante alles in het werk kon stellen om uw ontslagbrief te bekomen. Dat u geen behoefte hebt aan contact en u daar geen concrete reden voor kan aanhalen, behalve dat u niet zo goed overeenkomt met uw familie (CGVS, p. 5), strookt niet met de omstandigheden waarin u Mongolië zou zijn ontvlucht. Indien u daadwerkelijk na uw vrijlating uit het politiekantoor, nog zou worden gezocht thuis bij uw tante, kan aangenomen worden dat u op de hoogte wenste te blijven over de verdere afloop daarvan. Dit ondermijnt opnieuw uw aangehaalde vrees en de essentie van uw verzoek. Daarenboven is uw verklaring dat uw laatste werkdag op 30 september was (CGVS, p. 10), tegenstrijdig aan uw verklaring dat u na uw vrijlating op maandag (11 september) uit het politiekantoor naar uw geboortedorp (Tsetserleg) in Arkhangai terugging om uw vertrek uit het land voor te bereiden (CGVS, p. 18). Dit laatste is overigens niet eensluidend aan uw eerdere verklaringen over uw woonplaatsen in Mongolië. Bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud verklaart u immers dat u van 2016 tot uw vertrek uit Mongolië in oktober 2017 in Ulaanbaatar hebt gewoond (CGVS, p. 4). U vermeldt hierbij niet dat u nog naar Arkhangai zou zijn teruggedaan op de vlucht van uw moeilijkheden in Ulaanbaatar. Toegevoegd kan worden dat uw opsluiting en uw vrijlating kort nadien weinig consequent te noemen is. U verklaart dat u onder erg dreigende taal van een levenslange gevangenisstraf in een politiecel werd opgesloten waar u diverse keren werd mishandeld. Echter, een tweetal dagen wordt u zonder verdere uitleg en zonder verdere voorwaarden zomaar vrijgelaten door de politie. Dergelijke vage en incoherente verklaringen zijn weinig geloofwaardig en overtuigen allerminst. Zoals eerder aangehaald hebt u niet het minste bewijsstuk aangaande uw aangifte bij de politie noch van uw problemen achteraf.

Het is bovendien merkwaardig te noemen dat uw aangehaalde vluchtmotieven opvallende gelijkenissen vertonen met berichten uit de Mongoolse media over de figuur van Enkhbold en zijn

handelingen voor de presidentsverkiezingen die reeds verschenen in mei en juni 2017. Hierin wordt gesteld dat Enkhbold in 2014 in aanloop van de parlementaire verkiezingen een miljoendeal sloot om grip te krijgen op overheidsbetrekkingen ten voordele van zijn eigen politieke partij. Een kopie van deze informatie werd toegevoegd aan het administratieve dossier. De ongeloofwaardigheid van uw verklaringen en het gebrek aan authentieke documenten van uw profiel en moeilijkheden ondersteunen de vaststelling dat u uw asielaanvraag verzonden heeft en baseerde op deze objectieve gebeurtenis (zie info).

Ten aanzien van uw voorgehouden lidmaatschap van een Mongoolse vereniging die strijdt tegen corruptie en fraude, dient gesteld dat ook hieraan geen geloof kan worden gehecht door het CGVS. Ook hiervan legt u geen bewijsstukken neer. U geeft toe geen documenten te bezitten die verwijzen naar uw engagement (CGVS, p. 15). Evenmin slaagt u erin toe te lichten via welke procedure u lid werd van deze organisatie Ovchoochiddin Esreg. Gevraagd hoe u lid bent geworden, zegt u dat het via uw vriend was dat u lid werd. Verder gevraagd door het CGVS wat de procedure is hiertoe en hoe u zich lid maakte, zegt u dat men moet betogen en fraude ontdekken. U blijft opnieuw vaag en weinig concreet hoe een individu zich dan lid kan maken. Gevraagd of uw lidmaatschap dan geregistreerd werd bij de organisatie, zegt u plots dat uw naam op een lijst zou staan en dat u deze zou ondertekend hebben. Het is vreemd dat u dit niet onmiddellijk kon vertellen wanneer het CGVS de eerste keer vroeg hoe u zich lid maakte en dit toont aan dat u uw verklaringen wijzigt naargelang de vraagstelling van het CGVS, wat opnieuw een indicatie is dat uw aanspraak onjuist is. Daarnaast blijkt ook uw kennis over de organisatie dermate ondermaats te zijn, dat u evenmin op deze wijze kan overtuigen van uw engagement. De vraag wie de voorzitter van de organisatie is, ontwijkt u door te stellen dat 'niemand dit mag weten' en 'naar het schijnt mag het niet geweten zijn wie de voorzitter en de oprichter is'. U verklaart ook dat de organisatie een klein kantoor huurt in Ulaanbaatar waar een man en een vrouw werkzaam zijn. Deze personen schreven u in (zie supra). U blijft echter het antwoord op de vraag schuldig wat de namen zijn van deze man en vrouw. U meent dat u via facebook in contact stond met de vereniging (CGVS, p. 15). Gevraagd naar bewijzen hiervan, wimpelt u deze af door te stellen dat u vroeger wel contact hebt gehad maar nu niet meer want u hebt uw ene facebookaccount verwijderd uit vrees dat de politie dit zou achterhalen. Aldus stelt het CGVS vast dat u slechts in een sfeer van geheimdoenerij tracht betekenis te geven aan uw voorgehouden profiel binnen een anticorruptieorganisatie, zonder dat u dit enigszins kan objectiveren. Er kan dan ook geen geloof aan worden gehecht. U slaagt er evenmin in uw motivatie voor uw lidmaatschap bij een dergelijke organisatie die ijvert voor maatschappelijke rechtvaardigheid toe te lichten. Gevraagd naar uw motivatie houdt u het uiterst kort en beweert u dat u via een vriend lid werd, omdat u ook een steentje tegen corruptie wilde bijdragen. In deze context is uw gedrag met betrekking tot uw eigen handelszaak in slachtvee van 2014 tot 2016 echter moeilijk verenigbaar met uw beweerde rechtvaardigheidsgevoel. Zo geeft u toe dat uw zaak slechts onofficieel was en dat 'dat niet wordt gedaan in Mongolië' (langs officiële weg een handelszaak opstarten) (CGVS, p. 9). Indien u daadwerkelijk een voorvechter van zuivere financiële praktijken bent, zoals u tracht aan te tonen, is het niet aannemelijk dat u in uw eigen zaak anders handelde. Dat een ondergrondse organisatie met de betekenisvolle missie om onrecht begaan door invloedrijke Mongoolse figuren aan te kaarten, u - die getuigt van oppervlakkige motivatie-, zou vertrouwen om als activist in te zetten schakelen, is niet geloofwaardig.

De overige door u neergelegde documenten zijn evenmin in staat de appreciatie aangaande uw verzoek in positieve zin om te buigen. Uw diploma, dat overigens niet werd vertaald, geeft slechts weer welk opleidingsniveau u behaalde maar vormt geen bewijs van uw ingeroepen problemen. Op dit ogenblik wordt dit niet ter discussie gebracht door het CGVS. Het proces-verbaal betreffende uw vriendin die een klacht tegen de ex-man van haar moeder indiende, volstaat niet om aan te tonen dat u internationale bescherming zou behoeven. Dit betreft slechts een privé aangelegenheid tussen uw vriendin en deze man, maar ondersteunt geenszins uw ingeroepen vluchtmotieven. Daarenboven, documenten kunnen pas verklaringen ondersteunen voor zover deze verklaringen zelf geloofwaardig zijn, hetgeen in casu niet het geval is.

Voor wat betreft de opmerking van uw advocaat dat er voorbehoud dient te worden gemaakt bij de kwaliteit van de vertaling tijdens het persoonlijk onderhoud, dient aangestipt te worden dat de notities van het persoonlijk onderhoud geen aanwijzingen bevatten van moeilijkheden die er zich zouden hebben voorgedaan. Enkel bij aanvang van het persoonlijk onderhoud gaven de advocaat en u aan dat het geluid van de videoconferentie schrill was. Daarop herhaalde de protection officer de eerder genoemde informatie (zie CGVS, p. 2). U hebt op geen andere ogenblikken tijdens het persoonlijk onderhoud aangegeven dat u de vraagstelling van het CGVS of de tolk niet zou hebben begrepen. Evenmin maakte de tolk de opmerking u niet te hebben begrepen tijdens de vertaling. De protection officer zelf was in staat alle verklaringen vlot te noteren zonder dat nodig was u te vragen zich te herhalen. Er kan dan ook niet worden vastgesteld dat er zich vertaal- of andere communicatieproblemen voordeden.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen en rekening houdend met het gegeven dat u ontkende overige problemen in Mongolië te hebben gehad (CGVS pp. 20, 21), dient daarom besloten te worden dat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. U maakte niet aannemelijk in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade te lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. U brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn dan ook geen elementen in het dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich in een “eerste onderdeel” op de schending van artikel 13/1 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: KB CGVS) en van het gelijkheids- en wettigheidsbeginsel. In een “tweede onderdeel” voert verzoekende partij de schending aan van “(d)e motiveringsplicht zoals voorzien in de artikelen 1, 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen” en van “het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel.”

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat het afnemen van een persoonlijk onderhoud middels videoconferentie niet wettig is. Immers bepaalt artikel 13/1 KB CGVS dat het gehoor plaats dient te vinden in *“omstandigheden die een passende geheimhouding waarborgen”* en *“slechts in aanwezigheid van de ambtenaar, de asielzoeker, en, in voorkomend geval, een tolk, de advocaat van de asielzoeker en één enkele vertrouwenspersoon”*. Verzoekende partij meent dat *“aanwezigheid”* een *“fysieke tegenwoordigheid”* veronderstelt. Het afnemen van een persoonlijk onderhoud via videoconferentie schendt volgens verzoekende partij bovendien het gelijkheidsbeginsel *“(d)oordat er onduidelijkheid heerst over wie wel en wie niet via videoconferentie wordt gehoord, en aangezien diegenen die wel kunnen genieten van een “in persoon” gehoor zich in een meer bevoorrechtte positie bevinden dan degenen die het louter met een videoconferentie moeten stellen”*. In dit verband verwijst verzoekende partij *“naar analogie (...) naar het arrest van 21.06.2018 van het Grondwettelijk Hof (rolnummer 9491) met betrekking tot het beroep tot vernietiging van de wet van 29 januari 2016 betreffende het gebruik van videoconferentie voor de verschijning van inverdenkinggestelden in voorlopige echtenis”* (bijlage 18 van het verzoekschrift), waarbij zij stelt dat *“de waarborgen ten aanzien van een persoon die slechts administratief wordt vastgehouden nog strikter dienen te worden toegepast gelet op de ernstige natuur van een maatregel zoals vrijheidsberoving”*. Verzoekende partij onderstreept dat een wettelijk kader voor het afnemen van een persoonlijk onderhoud via videoconferentie ontbreekt en verwijst in dit verband *“(a)ls tegenvoorbeeld”* naar Franse wetgeving waaruit blijkt dat in Frankrijk dergelijk persoonlijk onderhoud via videoconferentie wel wettelijk wordt geregeld (bijlage 8 van het verzoekschrift). Daarnaast verwijst verzoekende partij nog naar een schrijven van het UNHCR aan het adres van het CGVS waarin het UNHCR verschillende kritische opmerkingen formuleert met betrekking tot gehoren via videoconferentie (bijlage 19 van het verzoekschrift). Verzoekende partij onderstreept dat haar advocaat zowel bij aanvang als op het einde van het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk voorbehoud heeft gemaakt tegen deze manier van werken.

2.2.3.2. De Raad wijst er evenwel op dat artikel 13 KB CGVS bepaalt dat de asielzoeker die in een gesloten centrum verblijft, gehoord wordt op de plaats van zijn vasthouding. Over de vorm van het gehoor is evenwel niets bepaald. Waar in artikel 13/1 KB CGVS staat vermeld dat *“(h)et gehoor (...) slechts plaats(vindt) in aanwezigheid van de ambtenaar, de asielzoeker, en, in voorkomend geval, een tolk, de advocaat van de asielzoeker en één enkele vertrouwenspersoon”*, bemerkt de Raad dat nergens gesteld wordt dat deze personen zich in dezelfde ruimte dienen te bevinden en dan ook niet uitsluit dat het gehoor niet vanop afstand via een systeem van videoconferentie zou kunnen plaatsvinden. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt duidelijk dat tijdens het persoonlijk onderhoud via videoconferentie de ambtenaar van het CGVS, de asielzoeker, de tolk en de advocaat aanwezig waren (administratief dossier, stuk 6). De wetgever verbiedt nergens dat het gehoor vanop afstand via een systeem van videoconferentie plaatsvindt. Wel wordt vereist dat het gehoor plaatsvindt in omstandigheden die een ‘passende geheimhouding’ waarborgen (art. 13/1 KB CGVS), hetgeen *in casu* gegarandeerd werd. Immers dient te worden vastgesteld dat in de *“oproeping persoonlijk onderhoud – videoconferentie”* die verzoekende partij op 23 juli 2018 voor ontvangst heeft ondertekend, uitdrukkelijk aan verzoekende partij meegedeeld werd dat het gehoor op afstand zou plaatsvinden. Tevens werd verzoekende partij ingelicht over het gebruikte systeem dat garant staat voor een ‘passende geheimhouding’ (administratief dossier, stuk 8; bijlage 3 van het verzoekschrift).

Daar waar verzoekende partij meent dat het gelijkheidsbeginsel werd geschonden doordat zij gehoord werd vanop afstand, stelt de Raad evenwel vast dat verzoekende partij niet *in concreto* aantoont hoe het loutere feit dat zij gehoord werd vanop afstand haar heeft benadeeld. Immers blijkt uit wat volgt dat haar kritiek op het verloop van haar persoonlijk onderhoud op afstand niet gegrond is (zie punt 2.2.4.2.).

Voorts is de Raad van oordeel dat de verwijzing van verzoekende partij naar het arrest nr. 76/2018 van het Grondwettelijk hof van 21 juni 2018 (bijlage 18 van het verzoekschrift) *in casu* niet dienstig is. Het arrest heeft immers betrekking op het gebruik van videoconferentie voor de verschijning van inverdenkinggestelden in voorlopige hechtenis en verwijst in dit verband naar artikel 6 EVRM. De Raad wijst er echter op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest van 5 oktober 2000, in de zaak MAAOUIA tegen Frankrijk, heeft beslist dat artikel 6 van het EVRM niet van toepassing is op het asielrecht (RvS 7 juli 2006, nr. 161.169).

Wat betreft de opmerking van verzoekende partij dat in Frankrijk het persoonlijk onderhoud via videoconferentie wel wettelijk wordt geregeld (bijlage 8 van het verzoekschrift), meent de Raad evenwel dat dit geen enkele afbreuk doet aan het voorgaande waaruit blijkt dat in de Belgische wetgeving niets bepaald staat over de vorm van het persoonlijk onderhoud en dat de wetgever niet verbiedt dat het

gehoor vanop afstand via een systeem van videoconferentie plaatsvindt, mits het gehoor plaatsvindt in omstandigheden die een 'passende geheimhouding' waarborgen, wat *in casu* het geval is.

Wat betreft nog het bijgebrachte schrijven van het UNHCR aan het adres van het CGVS waarin het UNHCR verschillende kritische opmerkingen formuleert met betrekking tot gehoren via videoconferentie (bijlage 19 van het verzoekschrift), bemerkt de Raad dat dergelijk advies van het UNHCR geen afdwingbare rechtsregels bevat zodat verzoekende partij er zich niet kan op steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten. Waar in dit schrijven overigens gewezen wordt op het gevaar dat asielzoekers zich wantrouwig kunnen voelen bij het openbaren van persoonlijke of gevoelige informatie via de telefoon of videoconferentie omdat zij bezorgdheden zouden kunnen hebben met betrekking tot de vertrouwelijk karakter, herhaalt de Raad dat verzoekende partij in de oproepingsbrief "*oproeping persoonlijk onderhoud – videoconferentie*", die verzoekende partij op 23 juli 2018 voor ontvangst heeft ondertekend, uitgebreid geïnformeerd werd over het gebruikte systeem dat garant staat voor een 'passende geheimhouding'. Tijdens het persoonlijk onderhoud uitte verzoekende partij, noch haar advocaat, enige bedenking omtrent het vertrouwelijk karakter van het gehoor.

2.2.4.1. Verder uit verzoekende partij nog kritiek op het verloop van haar persoonlijk onderhoud. Zij duidt erop dat zij op verschillende momenten heeft aangegeven dat zij, omwille van de slechte geluidskwaliteit, de tolk niet verstond, dat haar advocaat meermaals aangaf dat de tolk iets op papier noteerde en het louter toonde aan de ambtenaar zonder het luidop te vertalen, dat de tolk gedurende het merendeel van het persoonlijk onderhoud uit beeld was en dat verzoekende partij en haar advocaat niet wisten hoe zijzelf werden weergegeven op het scherm bij de *protection officer* en of zij altijd in beeld waren. Verzoekende partij voegt in dit verband als bijlage van haar verzoekschrift de notities die door haar advocaat werden gemaakt tijdens het persoonlijk onderhoud (bijlage 7).

2.2.4.2. De Raad stelt evenwel vast dat de notities van het persoonlijk onderhoud geen aanwijzingen bevatten van moeilijkheden die er zich zouden hebben voorgedaan. Enkel bij de aanvang van het persoonlijk onderhoud gaven verzoekende partij en haar advocaat aan dat het geluid van de videoconferentie schril was. Daarop herhaalde de *protection officer* de eerder genoemde informatie (zie administratief dossier, stuk 6, notities CGVS, p. 2). Verzoekende partij werd erop gewezen dat indien zij problemen zou ondervinden op vlak van geluid of beeld, zij dit onmiddellijk diende te melden. Verzoekende partij heeft echter op geen andere ogenblikken tijdens het persoonlijk onderhoud aangegeven dat zij de vraagstelling van het CGVS of de tolk niet zou hebben begrepen. Evenmin maakte de tolk de opmerking verzoekende partij niet te hebben begrepen tijdens de vertaling. Verder blijkt dat de *protection officer* zelf in staat was alle verklaringen vlot te noteren zonder dat het nodig was aan verzoekende partij te vragen zich te herhalen. Er kan dan ook niet worden vastgesteld dat er zich vertaal- of andere communicatieproblemen voordeden. Wat betreft de bijgebrachte notities die door de advocaat van verzoekende partij werden gemaakt tijdens het persoonlijk onderhoud (bijlage 7), duidt de Raad er evenwel op dat de "*notities van het persoonlijk onderhoud*" (administratief dossier, stuk 6) door een onpartijdige ambtenaar zijn opgesteld en als dusdanig de nodige garanties inzake objectiviteit bieden. Het is dan ook volkomen normaal dat bij betwisting omtrent de precieze draagwijdte van de verklaringen van de vreemdeling of omtrent het verloop van het persoonlijk onderhoud aan deze notities de voorkeur wordt gegeven boven de notities van de advocaat van de betrokkene (RvS 4 maart 2008, nr. 180.432).

2.2.5. De Raad stelt verder vast dat in de bestreden beslissing op uitgebreide wijze gemotiveerd wordt waarom geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas. Meer bepaald stelt verwerende partij onder andere vast dat (i) verzoekende partij pas op 2 juli 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende terwijl zij reeds sinds 20 of 22 oktober 2017 in België is; (ii) zij doelbewust de Belgische asielinstanties trachtte te misleiden door haar eigen officiële Mongoolse paspoort te hebben vernietigd teneinde te verhinderen te worden teruggestuurd naar Mongolië; (iii) verzoekende partij met haar eigen officiële paspoort Mongolië heeft verlaten via de luchthaven van Ulaanbaatar, zonder moeilijkheden te hebben gekend bij haar uitreis; (iv) verzoekende partij, hoewel zij verklaart naar aanleiding van haar job moeilijkheden te hebben gekregen met haar werkgever en politie, zij dit op geen enkele wijze kan staven aangezien zij geen documenten neerlegt die haar beweerdte tewerkstelling als boekhouder voor de Mongoolse sociale zekerheid ontegensprekelijk aantonen noch documenten bijbrengt die de door haar voorgehouden problemen aantonen; (v) het stemgedrag van verzoekende partij bij de presidentsverkiezingen in 2017 evenmin strookt met haar ingeroepen vluchtmotieven en voorgehouden profiel; (vi) de handelswijze van verzoekende partij, gezien haar beweerdte lidmaatschap van een Mongoolse vereniging die net corruptie aan de kaak wilt stellen, eerder als amateuristisch en weinig doordacht is te noemen; (vii) het geenszins

geloofwaardig is dat verzoekende partij, die het gesjoemel van haar baas op maandag 4 september had aangegeven bij de politie en de daaropvolgende vrijdag (8 september) gedurende enkele dagen werd gedetineerd door de politie, op 16 of 17 oktober nog naar haar werkgever zou stappen om enerzijds een document in orde te brengen in functie van haar visumaanvraag bij de Duitse ambassade en tegelijk te vragen naar haar ontslagbrief; (viii) het bevreemdend is dat verzoekende partij nooit haar ontslagbrief in handen kreeg; (ix) verzoekende partij inconsistente verklaringen aflegt over haar verblijfplaatsen voor haar vertrek uit Mongolië; (x) verzoekende partij vage en incoherente verklaringen aflegt over haar opsluiting en haar vrijlating kort nadien en (xi) ook geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij voorgehouden lidmaatschap van een Mongoolse vereniging die strijdt tegen corruptie en fraude aangezien verzoekende partij hiervan geen bewijsstukken neerlegt en ook haar verklaringen hierover niet kunnen overtuigen. Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partij geen argumenten bijbrengt die van aard zijn voormelde vaststellingen in een ander daglicht te stellen.

2.2.6.1. Betreffende haar laattijdige asielaanvraag benadrukt verzoekende partij dat zij voor informatie afhankelijk was van haar vriendin en de bredere Mongoolse gemeenschap. Verzoekende partij wijst erop dat haar vriendin in 2012 een verblijfsrecht verkreeg op grond van 9bis van de Vreemdelingenwet (zie *“Toekenning verblijf O. C. (...) van 10.02.2012”* (bijlage 4 van het verzoekschrift)) en wijst tevens op de beperkte scholing van haar vriendin (zie *“Schoolattest O. C. (...) 30.06.2010”* (bijlage 5 van het verzoekschrift)). Haar vriendin beschikt dan ook niet over de nodige kennis en expertise om met kennis van zaken advies te geven over ingewikkelde kwesties als asiel- en nationaliteitsaanvragen. Evenmin kan ervan worden uitgegaan dat de informatie afkomstig van landgenoten accuraat was. Daarnaast stelt verzoekende partij dat uit het gegeven dat zij een eigen zaak had en dat zij verschillende buitenlandse ervaringen heeft geenszins afgeleid kan worden dat zij op de hoogte zou moeten zijn van de mogelijkheid om asiel aan te vragen. Ten slotte stelt verzoekende partij nog dat het feit dat zij pas acht maanden na haar aankomst een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend *“op zich niet (betekent) dat hij voor eeuwig in de illegaliteit wenst te vertoeven”*.

2.2.6.2. De Raad is evenwel van oordeel dat verwerende partij in de bestreden beslissing terecht motiveert dat het geenszins redelijk is dat de vriendin van verzoekende partij die samen met haar moeder al ongeveer tien jaar in België woont, een advocaat raadpleegde om hier verblijfsrecht te bemachtigen en plant de Belgische nationaliteit aan te vragen, niets zou weten over de asielprocedure. De beperkte scholing van haar vriendin doet hieraan geen enkele afbreuk. De Raad duidt erop dat geenszins verwacht wordt dat de vriendin van verzoekende partij een uitgebreide kennis zou hebben van de asielprocedure, doch wel dat zij op de hoogte zou zijn van de mogelijkheid tot asiel. Verwerende partij concludeert dan ook terecht dat, indien er al geloof zou kunnen gehecht worden dat verzoekende partij, die beweert een master diploma in de economie te hebben behaald, meerdere buitenlandse reizen maakte en een eigen handelszaak oprichtte, niets wist over asiel, desalniettemin verwacht kan worden dat zij minstens via haar vriendin hier over de mogelijkheid tot asiel te weten kwam.

Verder meent de Raad dat in de bestreden beslissing tevens terecht wordt opgemerkt dat het gegeven dat verzoekende partij op advies van landgenoten zes maanden wilde wachten voor zich te wenden tot de autoriteiten hier, uit vrees dat zij op basis van een controle van haar vingerafdrukken naar Duitsland zou worden gestuurd waar zij inreisde alvorens naar België te komen, geenszins het te verwachten gedrag betreft van iemand die beweert een gegronde vrees voor vervolging te koesteren. Indien verzoekende partij werkelijk op zoek is naar internationale bescherming, zou zij zo snel mogelijk stappen daartoe ondernemen. Verwerende partij wijst er in dit verband bovendien nog op dat verzoekende partij evenmin zes maanden na haar aankomst hier op 20 of 22 oktober een verzoek heeft ingediend zoals zij tracht aan te voeren. Immers diende zij pas een verzoek om internationale bescherming in ongeveer acht maanden na haar aankomst in België en dit wanneer zij door de autoriteiten zelf wordt gewezen op haar illegale status hier. Met de loutere bemerking in haar verzoekschrift dat dit *“op zich niet (betekent) dat hij voor eeuwig in de illegaliteit wenste te vertoeven”*, doet verzoekende partij op geen enkele wijze afbreuk aan voormelde motivering.

2.2.7. Wat betreft de bemerking van verzoekende partij dat zij *“met een Schengen visum in de Schengenruimte (is) gekomen”* en dat zij *“beschikt over kopies van zijn identiteitsdocumenten”* waardoor ze *“hem probleemloos kunnen identificeren”*, ziet de Raad niet in waar verzoekende partij met deze bemerkingen naartoe wilt. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekende partij tot op heden geen enkel identiteits- of reisdocument dat haar identiteit of nationaliteit kan bewijzen bijbrengt. Ook de *“kopies van zijn identiteitsdocumenten”* waarvan zij spreekt, legde zij op geen enkel moment neer. Evenmin stelt zij met deze bemerking op enerlei wijze de motivering in de bestreden beslissing dat uit het gegeven dat verzoekende partij met haar eigen officiële paspoort Mongolië heeft verlaten via de

luchthaven van Ulaanbaatar, zonder moeilijkheden te hebben gekend bij haar uitreis, nogmaals aantoonde dat zij geen vervolging koestert in haar land van herkomst, in een ander daglicht.

2.2.8.1. Verder betoogt verzoekende partij dat het loutere gegeven dat zij de documenten die haar tewerkstelling moeten aantonen pas op 9 augustus 2018 heeft neergelegd geen enkele afbreuk doet aan de bewijswaarde ervan. Daarnaast voegt verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift de vertaling van deze documenten (bijlage 15). Ook voegt verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift foto's van zichzelf tijdens haar werk (bijlage 16).

2.2.8.2. De Raad benadrukt nogmaals dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel rust op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Daarom moeten door hem in de mate van het mogelijke stavingstukken of overtuigende elementen worden aangebracht (RvS 17 december 2003, nr. 126.529). Verder wijst de Raad erop dat in de oproepingsbrief "*oproeping persoonlijk onderhoud – videoconferentie*" (administratief dossier, stuk 8), die verzoekende partij op 23 juli 2018 voor ontvangst heeft ondertekend, het volgende wordt vermeld:

"U dient voor te leggen:

- *deze oproeping*
- *alle documenten waarover u beschikt ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming. (...)*

Ik benadruk dat elke verzoeker de wettelijke verplichting heeft om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming. Er kunnen dan ook van u correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwacht worden met betrekking tot uw leeftijd, achtergrond, alsook die van uw familieleden, identiteit, nationaliteit(en), land(en) of plaats(en) van eerder verblijf, identiteits- en reisdocumenten alsook elk ander stuk ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming".

Aangezien het om essentiële stukken gaat die de kern van het asielrelaas van verzoekende partij betreffen – immers stelt zij naar aanleiding van haar job moeilijkheden te hebben gekregen met haar werkgever en politie – is het niet kennelijk onredelijk van de commissaris-generaal om te verwachten dat verzoekende partij een ernstige inspanning onderneemt om de nodige stavingsstukken te verzamelen. Dat zij hiervan pas stukken bijbrengt op 9 augustus 2018, na haar persoonlijk onderhoud, zonder enige verklaring te bieden waarom zij deze documenten niet eerder had kunnen bijbrengen, duidt op een desinteresse in hoofde van verzoekende partij en ondermijnt wederom de door haar voorgehouden vrees voor vervolging.

Wat er ook van zij, de Raad is van oordeel dat de stukken die verzoekende partij op 9 augustus 2018 via haar advocaat overmaakte hoe dan ook niet van aard zijn de door haar beweerde tewerkstelling aan te tonen. Het "*sociaalverzekeringsboekje*" betreft slechts een kopie waaraan geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat fotokopieën gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). Ook de op 9 augustus bijgebrachte stukken werden in vorm van kopie neergelegd.

Wat betreft de bijgebrachte foto's, wijst de Raad erop dat verwerende partij dienaangaande in de bestreden beslissing motiveert dat een voorstelling op een foto eenvoudig in scène kan worden gebracht. De Raad duidt erop dat het louter opnieuw bijbrengen (zie bijlage 16 van het verzoekschrift) van reeds eerder aan het administratief toegevoegde foto's (zie administratief dossier, stuk 12, map documenten, deel 2) geen weerlegging uitmaakt van de desbetreffende motivering van verwerende partij waarbij deze foto's duidelijk in overweging werden genomen.

Ten slotte onderstreept de Raad nog dat verzoekende partij tot op heden geen enkel document bijbrengt waaruit de problemen die zij in Mongolië zou hebben gekend kunnen blijken.

2.2.9.1. In verband met de motivering in de bestreden beslissing dat haar eigen stemgedrag niet overeenstemt met het door haar voorgehouden profiel, wijst verzoekende partij erop dat zij tijdens haar persoonlijk onderhoud had aangegeven dat zij niet kon gaan stemmen tijdens de tweede stemronde omdat zij "*in juni op klasuitstap was geweest naar het Baïkal gebied*". Het betrof dan ook geenszins een "*feest*" zoals verwerende partij stelt, maar een werk-gerelateerde uitstap. Bovendien had zij tijdens de eerste stemronde gestemd op Gaanbaatar, die evenwel niet doorging naar de tweede stemronde. De tweede stemronde ging tussen Enkhbold en Battuglia, die allebei met corruptie werden geassocieerd. Verzoekende partij voegt in dit verband verschillende persartikels als bijlage bij haar verzoekschrift (bijlagen 9-12). Verzoekende partij wijst er nog op dat stemmen niet verplicht is in Mongolië (zie bijlage 12 van het verzoekschrift).

2.2.9.2. De Raad bemerkt evenwel dat, daar waar verzoekende partij opmerkt dat zij *“in juni op klasuitstap was geweest naar het Baikal gebied”*, de tweede stemronde plaatsvond op 7 juli 2017 (administratief dossier, stuk 13, map landeninformatie, deel 2). Dienaangaande verklaarde verzoekende partij duidelijk dat zij toen niet kon gaan stemmen omdat zij naar een feest van klasgenoten moest (*“Waarom bent u dan niet gaan stemmen? Vz: ik had geen tijd ik moest naar een belangrijke bijeenkomst, een feest (...) van klasgenoten”*) (administratief dossier, stuk 6, notities CGVS, p. 16)). Voor zover zij thans tracht voor te houden dat zij niet ging stemmen omdat haar favoriete presidentskandidaat niet naar de tweede ronde ging, waarbij zij verwijst naar verschillende persberichten over het verloop van deze presidentsverkiezingen (bijlagen 9-12), bemerkt de Raad vooreerst dat verzoekende partij van dit motief om niet te gaan stemmen tijdens haar persoonlijk onderhoud geen enkel gewag maakte. Bovendien blijkt uit de door verzoekende partij bijgebrachte informatie over deze presidentsverkiezingen dat het mogelijk was om een blanco-stem uit te brengen, een mogelijkheid waarvan verschillende kiezers gebruik hebben gemaakt teneinde hun ontevredenheid over de twee presidentskandidaten duidelijk te maken (zie bijlage 11 van het verzoekschrift).

2.2.10. Wat betreft de bemerking van verzoekende partij dat zij het document voor haar visumaanvraag afgehaald bij een andere afdeling (boekhouding) dan deze die haar ontslagbrief diende af te leveren (personeelsdienst), stelt de Raad vast dat verzoekende partij met deze uitleg op geen enkele wijze afbreuk doet aan de vaststelling dat zij niettemin nog de hulp inriep van haar werkgever om haar administratie in orde te brengen voor haar buitenlandse reis om onder meer bescherming te zoeken tegen haar werkgever en dat haar werkgever daar zonder verdere moeilijkheden in tegemoet kwam, hetgeen uiterst contradictorisch is in de door verzoekende partij geschetste omstandigheden. Verder verklaart zij met deze uitleg evenmin waarom zij nooit haar ontslagbrief in handen kreeg. Indien de verantwoordelijke van de personeelsdienst inderdaad met verlof was toen verzoekende partij om de brief op het werk was gaan vragen, is het niet logisch dat deze brief verzoekende partij niet met de post had bereikt, of bereikte nadien, of dat een vervanger van de verantwoordelijke haar de brief of een kopie daarvan niet overhandigde.

2.2.11.1. In verband met de motivering in de bestreden beslissing dat ook geen geloof kan worden gehecht aan het door haar voorgehouden lidmaatschap van een Mongoolse vereniging die strijdt tegen corruptie en fraude, wijst verzoekende partij er vooreerst op dat geen rekening gehouden werd met de informatie die zij wel kon verstrekken en waaruit haar betrokkenheid blijkt. Zo kon zij *“de problemen binnen Mongolië’s Anti-Corruptie Agentschap en kon hij de naam van diens’ hoofd noemen, en de familierelatie die hem met Enkhbold verbindt”*. Waar verwerende partij stelt dat haar gedrag met betrekking tot haar eigen handelszaak in slachtvee van 2014 tot 2016 moeilijk verenigbaar is met haar beweerde rechtvaardigheidsgevoel, onderstreept verzoekende partij dat dergelijke beperkte activiteiten van veeteelt niet geregistreerd worden in Mongolië (zie bijlage 13 van het verzoekschrift). Dit kan geenszins vergeleken worden met het *“fenomeen van het wegsluizen van gelden naar belastingparadijzen en andere vormen van corruptie waartegen verzoeker actief was”*.

2.2.11.2. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij tot op heden geen bewijsstukken neerlegt van het door haar voorgehouden lidmaatschap van de organisatie *Ovchoochiddin Esreg*.

Verder herhaalt de Raad dat in de bestreden beslissing vastgesteld wordt dat ook de verklaringen van verzoekende partij haar lidmaatschap van deze organisatie niet kunnen aantonen, gelet op haar vage verklaringen over de procedure om lid te worden van deze organisatie, haar ondermaatse kennis over de organisatie en haar beperkte verklaringen over haar motivatie voor haar lidmaatschap. Dat zij bepaalde informatie wel kon verstrekken, doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk.

Ten slotte treedt de Raad verwerende partij bij in de motivering dat het gedrag van verzoekende partij met betrekking tot haar eigen handelszaak in slachtvee van 2014 tot 2016 moeilijk verenigbaar is met haar beweerde rechtvaardigheidsgevoel. Waar verzoekende partij stelt dat dergelijke beperkte activiteiten van veeteelt niet geregistreerd worden in Mongolië en dat dit niet vergeleken kan worden met het wegsluizen van gelden naar belastingparadijzen en andere vormen van corruptie, bemerkt de Raad evenwel dat indien verzoekende partij daadwerkelijk een voorvechter van zuivere financiële praktijken is, zoals zij tracht aan te tonen, het niet aannemelijk is dat zij in haar eigen zaak anders handelde. De informatie die zij bijbrengt en waaruit blijkt dat landbouwactiviteiten in afgelegen gebieden meestal tot de informele sector behoren (bijlage 13 van het verzoekschrift), doet hieraan geen enkele afbreuk.

2.2.12.1. Waar verwerende partij het merkwaardig acht dat haar aangehaalde vluchtmotieven opvallende gelijkenissen vertonen met berichten uit de Mongoolse media over de figuur van Enkhbold en zijn handelingen voor de presidentsverkiezingen die reeds verschenen in mei en juni 2017, waarin vermeld wordt dat Enkhbold in 2014 in aanloop van de parlementaire verkiezingen een miljoenendeal sloot om grip te krijgen op overheidsbetrekkingen ten voordele van zijn eigen politieke partij, meent verzoekende partij dat deze informatie net haar asielrelaas ondersteunt.

2.2.12.2. De Raad bemerkt evenwel dat de vaststelling dat de door verzoekende partij aangehaalde vluchtmotieven opvallende gelijkenissen vertonen met berichten uit de Mongoolse media over de figuur van Enkhbold en zijn handelingen voor de presidentsverkiezingen die reeds verschenen in mei en juni 2017 (administratief dossier, stuk 13, map landeninformatie, deel 1), en dus voordat verzoekende partij op 17 juli 2017 ontdekt zou hebben dat haar overste gesjoemeld had met de boekhouding en een som geld afkomstig uit successierechten had overgeschreven naar een private rekening, dewelke verbonden was aan de verkiezingscampagne van de presidentskandidaat Enkhbold, samen met de vastgestelde ongeloofwaardigheid van de verklaringen van verzoekende partij en het vastgestelde gebrek aan authentieke documenten van haar profiel en moeilijkheden, de vaststelling ondersteunen dat verzoekende partij haar asielrelaas verzonnen heeft en baseerde op deze objectieve gebeurtenis.

2.2.13. Wat betreft nog de kaart afkomstig van *Google maps* dat de adressen weergeeft waar verzoekende partij is aangehouden en het adres van haar vriendin (bijlage 6 van het verzoekschrift) en de beschikking van de raadkamer van de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen d.d. 17 augustus 2018 (bijlage 14), stelt de Raad vast dat verzoekende partij nergens in haar verzoekschrift verduidelijkt wat zij met deze stukken wilt aantonen in het kader van haar verzoek om internationale bescherming, noch is dit duidelijk voor de Raad. De elementen die blijken uit deze stukken – de aanhoudingen van verzoekende partij in België en de beslissing van de raadkamer van de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen – worden in deze niet betwist.

2.2.14. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.15. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er in Mongolië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.16. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de landeninformatie (administratief dossier, stukken 12 en 13), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud in het Centrum voor Illegalen (CIV) te Vottem d.d. 7 augustus 2018 (via videoconferentie) de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken voor te leggen, dit met de hulp van een tolk Mongools en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.17. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes september tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT